

TORS DAG 28 APRIL 2022 ● SVERIGES STÖRSTA MORGONTIDNING ● GRUNDAD 1864

Sara-Vide Ericsons mättade målningar fångslar mer än någonsin

Varje enskilt verk är övertygande när Sara-Vide Ericson ställer ut på Kulturhuset i Stockholm. DN:s recensent Magnus Bons fångas direkt. Sidan 11

Vem är Elon Musk? Steve Jobs, Tony Stark och Oppfinnar-Jocke - techmiljardären har beskrivits på många olika sätt. Sidan 4

Kravaller. Polisen borde inte ha gett tillstånd, skriver Stefan Jonsson. Sidan 6

Insidan. Så kan hjärnan tränas för att minnet ska bli bättre. Sidan 14

Utställning.

Känslomättat. Sara-Vide Ericsons mustiga måleri pendlar mellan styrka och sårbarhet

"Ditch dance"

Sara-Vide Ericson

Kulturhuset Stadsteatern, Stockholm.
Visas t o m 7/8.

● Sara-Vide Ericsons mustiga och känslomättade måleri fångar mig direkt. Kropparnas självklara poser, materialens texturer och naturens upplösta färgfläckar söker uppmärksamhet, och ger rikligt tillbaka. Visst har hon länge varit en skicklig målare men aldrig med samma koncentration som nu.

Verken i den effektivt installerade utställningen "Ditch dance" på Kulturhuset pendlar behärskat mellan makt och sårbarhet. Berättelsen vecklar ut sig under min vandring genom rummen, parallellt med rumsligheten i bilderna. Varje målning övertygande i sig själv, på samma gång del av en större helhet.

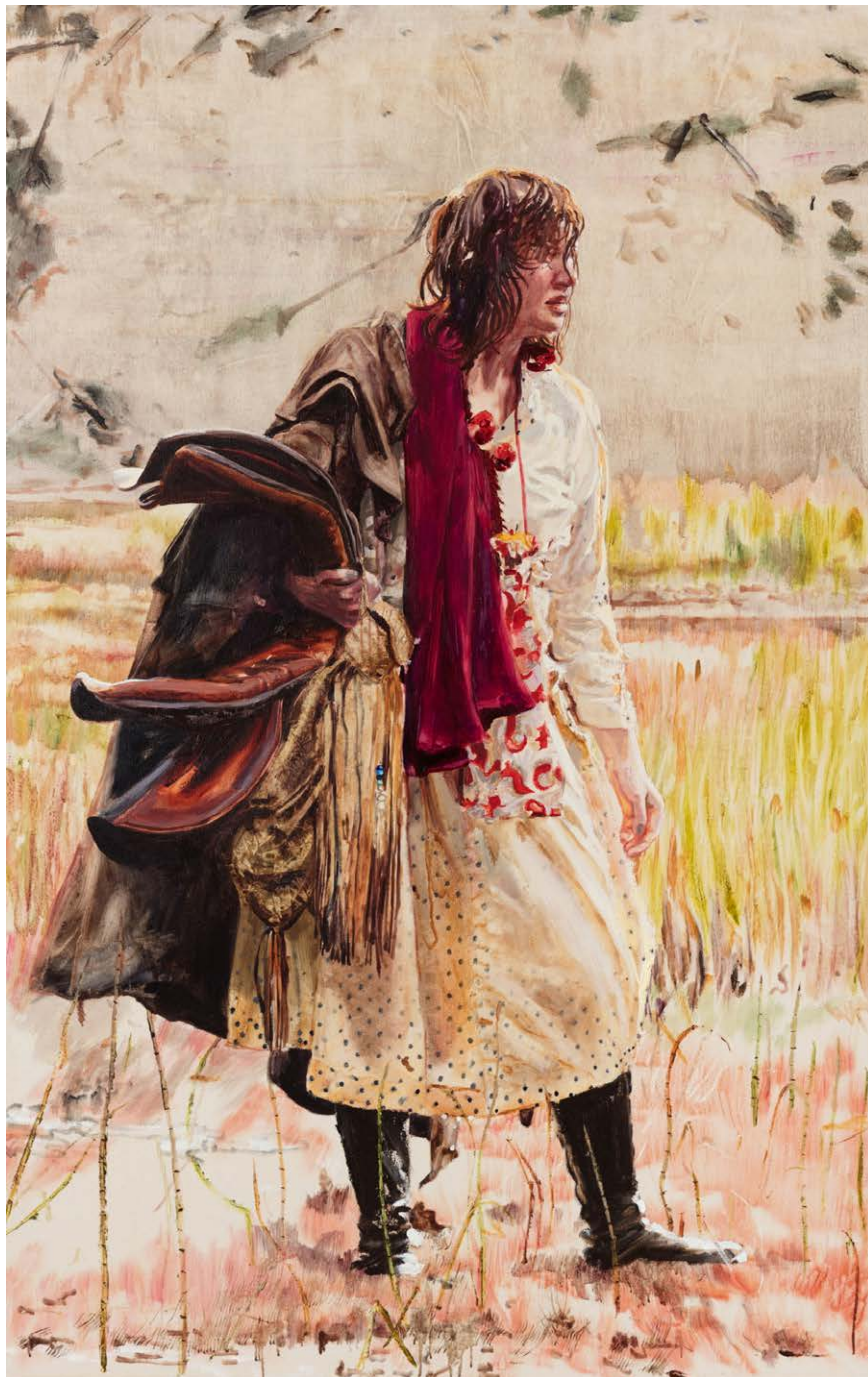
Vid ingången möts jag av ett självporträtt, imponerande i format och uttryck. Det första i en svit som bildar utställningens mentala lodlinje. I "In the distance" avbildar konstnären sig själv ute i det fria, bortvänd och spejande mot något i fjärran. Hon är klädd i lager på lager av klänningar, brokiga och vita. En av dem krängd ut och in. Under armen bär hon flera hästsaddlar, utrustad som för något slags expedition. Bagaget är tungt.

I änden av Galleri 3 hänger "Retrieving what's mine", ytterligare ett ståtligt självporträtt i helfigur. Scenen är densamma men här är blicken riktad rakt mot betraktaren. Genom målningen ser Sara-Vide Ericson även sig själv – och in i sig själv.

Mitt i utställningen finns ett mörklagt rum i rummet med en serie mindre, intimare målningar. "Inner velocity" bildar en filmisk sekvens av en naken kvinnokropp sedd bakifrån, jag tolkar den som konstnärens egen. Solen bestrålar ryggen, skuggor av blomblad mot huden. Kroppen stödjer sig på ett par kryckor och jag undrar vad som hänt henne. Upprepningen av motivet och kontrasten mellan ljus och mörker bara stegrar min oro.

Detta utdragna osäkerhetsläge är typiskt för Sara-Vide Ericsons fotografiska realism. Hon utgår från händelser där hon poserat framför kameran, i en inledande och viktig fas av arbetsprocessen. Hennes bildvärld bevarar det starka bandet till verkligheten, om än i iscensatt form. Några illusoriskt målade interiörer och familjefoton utvidgar miljöbeskrivningen, och fäster berättelsen till en plats.

Fascinerad ser jag hur hon samtidigt ger allt större utrymme åt måleriets eget uttryck. Betraktar verk som mer och mer släppt den rena avbildningen och utnyttjar effekterna som färgen framkallar.

Sara-Vide Ericson, "In the distance", 2021, visas på Kulturhuset.

Foto: Nora Bencivenni/
Galleri Magnus Karlsson

Men slitet med måleriet syns inte alls. Som om Sara-Vide Ericson bara sveper lite med handen eller krasar med penseln, och genast stiger ytor upp från duken som påminner om Liljefors våtmarker, Zorns vatten eller Mamma Anderssons ytliga strukturer. Med flödande precision får hon tjocka färgklickar att likna både grässtrån och vattenskum.

Hur ser förhållandet mellan bild och verklighet ut i Sara-Vide Ericsons konstnärsskap? Var utspelar sig egentligen hennes målningar? Ligger betydelsen i de avbildade scenerna eller i att händelserna representerats i olja på duk? Kanske någonstans mitt emellan. Målningarna uppträder som rituella länkar i en kedja, orsakade av lust och tillit till måleriet. I dess egenartade närhet kan under inträffa.

Magnus Bons
kultur@dn.se

Läs en intervju med Sara-Vide Ericson på dn.se/kultur.

Sara-Vide Ericson, "Inner velocity VIII", 2022.